

Afgiften for Afgivelse af Søforklaringer er i nærmere Overensstemmelse med den gældende Ret fastsat til 25 Kr.

ad § 15.

Med Hensyn til de nugældende Regler henvises til Plakat 1. Maj 1822 § 4, Pl. 6. September 1828 og Pl. 28. Februar 1845 § 2.

ad § 16.

Naar der ikke i denne Paragraf er optaget de Kasser og Institutioner, som ifølge specielle Bestemmelser nu ere fritagne for Gebyrer, er det begrundet i, at det synes naturligere, at disse henvises til at søge fri Proces, hvorved de da tillige opnaa at faa en Sagfører beskikket, og det er en Selvfølge, at det ved Meddelelsen af fri Proces bør tages særlig i Betragtning, at de tidligere have været fri for at erlægge Gebyrer.

Reglen i Slutningen af Nr. 1 om, at det Afgiftsbeløb, som den offentlige Myndighed eller beneficerede Part fritages for at erlægge, ved Dommen skal tillægges det Offentlige hos Modparten, gælder nu kun for saa vidt angaar beneficerede Sager, jfr. Plakat 20. April 1825 § 1 smh. Kanc.-Skr. 7. Maj 1833; der synes imidlertid ikke at være nogen Grund til ikke at udvide Reglen til alle Tilfælde, hvor den anden Part er fritagen for at erlægge Retsafgift.

Reglen i Nr. 2 stemmer med den gældende Ret, jfr. Lov om Valg af Borgerrepræsentanter i København af 23. December 1865 § 10 og Lov om Valgene til Rigsdagen af 7. Februar 1901 § 20, jfr. § 58, og det samme er Tilfældet med Bestemmelsen i Nr. 3, se Plakat 28. Maj 1825 og Plakat 28. Februar 1845 § 2.

Da ifølge Retsplejeloven Arrestsagen kan blive at procedere adskilt fra Sagen om den paagældende Fordring, taler Billighed formentlig for, at der i disse Tilfælde ikke erlægges dobbelte Afgifter, og det er derfor under Nr. 4 foreslaaet, at Arrestsagen i slige Tilfælde skal være afgiftsfri.

Bestemmelsen i Nr. 5 om Afgiftsfrihed for Søforklaringer, der afgives i Henhold til Sølovens § 40, stemmer med, hvad der antages at være gældende Ret, jfr. Generaldir. Skrivelse af 10. December 1900 (optaget i Ministerialtidende A. som Nr. 286).

ad § 17.

Medens det efter Overgangen til den mundtlige Retspleje, hvor Retten som saa-

dan vil faa betydelig større Indflydelse paa Sagens Gang end nu, neppe vil være gennemførligt at bibeholde de fra den nuværende Retspleje kendte Gebyrer for almindelige Udsættelser, bør Retten dog i Tilfælde, hvor en Part eller hans Rettergangsfuldmægtig ved Forsømmelse har foranlediget en Retsforhandlings Udsættelse eller har taget ufornuddent mange eller lange Udsættelser under Sagen, ved Siden af Adgangen til at idømme Rettergangsbøder efter Retsplejelovens § 316 kunne paalægge en ekstraordinær Afgift for Misbrug af Procesinstituttet. Ligesom denne Afgift selvfølgelig aldrig vil kunne afkortes i de almindelige Afgifter, saaledes bliver den at udrede uden Hensyn til, om den paagældende Part i øvrigt har Frihed for Afgifter under Sagen.

Kapitel III.

For at beskytte de højere Instanser mod at blive overvældede med Sager af ringe Betydning, er det fundet rettest at fastsætte et Minimumsbeløb for Retsafgifterne ved disse Retter. Der er dog herved ikke bevirket nogen Forhøjelse i Forhold til de nugældende Regler.

Regelen i § 18 Nr. 2, der vil finde Anvendelse saavel ved Anke til Landsret som ved Anke til Højesteret, er en Konsekvens af det almindelige Princip om Paastandens Værdi som det for Afgiftens Størrelse afgørende.

Regelen i § 18 Nr. 3 stemmer, for saa vidt angaar de i § 15 og § 16 Nr. 2 og 3 omhandlede Sager, med den gældende Ret og vil i Konsekvens heraf formentlig ogsaa findes naturlig med Hensyn til den i § 16 Nr. 4 omhandlede, ikke i den gældende Ret kendte, Art af Sager.

ad § 19.

Det er fundet hensigtsmæssigst at fastsætte Afgiften af Kære til et bestemt Beløb, og man har da ment at kunne ansætte den til 15 Kr. for Kære til Landsret og 30 Kr. for Kære til Højesteret.

Kapitel IV.

ad § 21.

Medens det vistnok er selvfølgeligt, at der ikke skal erlægges Afgifter i Straffesager, der paatales af det offentlige, er der